

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 292.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

duit, ita verè omnia ea quæ in hominem cadunt, expleuit. Ad hunc modum passionis quoque tempore calicem deprecatur: hinc illud ostendens, periculis occurrendum non esse: verùm, cùm ingressi sumus ad ea excipienda, fortitudinem ac tolerantiam adhibendam. Etenim ipse crucem, cùm adhuc in eum compararetur, detrectabat. At idem Iudicis sententia cruce damnatus, eam tanquam victor, humeris tollens incedebat.

Petro. 290.

Psal. Imperiorum robur ac firmitas, Dei amicitia est. Ex quo sequitur, eum qui robustè imperium gerit, Dei amicum esse. Mihi enim, ait Scriptura, honorati sunt amici tui Deus: nimis confortatus est principatus eorum. Quocirca si Dei amicus esse studes, fac robustè præsis, hoc est, nec muneribus, nec amicitia, verùm dignitati ac merito ius præbens.

Titiano. 291.

Qui cum Iesu consuetudinem habet, ac mente Iesu consentanea præditus est, contumelias Magistro illatas vlciscitur, ut Petrus: qui, quoniam contumaciæ morbo laborabant Iudæi (ut qui ne ad legem animum adijcerent, ipsis, ut, quicquid Christus loqueretur, audirent, imperantem) famuli, qui ad Sacerdotem attinebat, aurem amputavit, hinc videlicet Sacerdotem inobedienciæ legis seruum esse ostendens, atque ad reluctationis suæ præcisionem gladio indigere.

Eidem. 292.

Nil mirum, quòd vrbs sanguinum, atque homicidarum filij, facinorum suorum focium & homicidam Barrabam mortis periculo liberarūt, ac velut infontem missum fecerunt. Nam cùm parum de cædibus laborarent, ut qui cædibus assueverunt, nunc cædium authoribus veniam impertiebant: nunc contra vitæ atque im-

λόγος γενόμενος, πάντα σιωπῶν ἀληθεία τὰ τῆς ἀνθρώπων ἐπλήρωσεν. ἕπας καὶ ἐν τῷ τῆ πάθους χιμῶ παρατεταται τὸ ποτήριον· δεικνύς ὅτι οὐ χεῖρ ὁμώσε τοῖς κινδύνοις χαρῆν, εἰ σελθόντας δὲ ἐπέθεται χαρτερῶς. μελετώμενον γὰρ τὸν φαρῶν παρητεῖτο. Σποφαιθέντα δὲ ἐπ' ὤμων ὡς νικηφόρος λαβὼν ἡντομόλει.

Πέτρος. σς.

Ἡ κραταιότης τῆς ἀρχῆς φιλία ἐστὶ θεῶ. ὁ τοίνυν ἀρχὴν κραταῖως, φίλος ἐστὶ θεοῦ. ἐμοὶ γὰρ ἐπιμήθησαι οἱ φίλοι σου ὁ θεός, καὶ ἐκραταιώθησαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς, γέγραπται. εἰ οὐ φίλος ἐναὶ βούλει θεοῦ, ἀρχὴ κραταῖως. ἔτε δῶροῖς, ἔτε φιλία, ἀλλ' ἀξία ὀρέγων τὸ δίδωμι.

Τίτῳ. σςα.

Ὁ μετὰ Ἰησοῦ ἀναγερόμενος, καὶ ἀκολουθεῖσαι ἔχων τῷ Ἰησοῦ πλὴν ἀφρονοῖαι, ἀμύμει βλασφημιῶν τῷ διδασκάλῳ, ὡς Πέτρος, ὅς ἐπειδὴ ἀνηκόϊαι ἐνόστου Ἰσραήλ, ἐδὲ τῷ νόμῳ παρεσχόντες ἀκούειν καὶ πάντα ὅσα χεῖρὸς λαλήσει διδάσκοντι, τὸ ἔς τῆ οἰκέτῃ ἀπέπεμε, τῷ τῷ ἱερεὶ ἀφρονοτος, δούλον ἐναὶ τῆς ἀπαθείας τῆ νόμου τὸν ἱερέα δηλῶν, καὶ χεῖρὸν τα μαχαιράς εἰς σποτομὴν τῆς ἀπλογίας.

Τῷ αὐτῷ. σςβ.

Οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τῆς αἰμάτων ἡ πόλις καὶ τῆς φονέων οἱ παῖδες ἔλυσαν τὸν οἰκέον συντολμητῶν βαρβάρων τὸν φονέα, καὶ ἀφῆκαν ἀνέγκλητον. μικρὰ γὰρ τῆς φόνων φροντίζοντες, ὡς ἐν ἔθει φόνων ὑπάρχοντες, ποτὲ μὲν τοῖς αἰπῶν τῆς φόνων ἀφείσθῃς ἐχαιρίζοντο, ποτὲ δὲ τῷ τῆς ζωῆς καὶ τῷ ἀφάρ-

ἀφθαρσίᾳ, ταμείῳ τρυφῶν καὶ τρυφῶν ἐπὶ τρυφῶν. ὡν ἀμφοτέρων ὑφ' ἐνὶ χροῖῳ παρέχον τιὸ κόλασιν.

Ωρίωνι. 293.

Οἶνω τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα ὁ θεὸς ἀνίγματοι χροῖσμός ὁμοιοῖ· ποτὲ μὲν ἐν τῆς δεσποτικῆς πηγάζοντι πλεονεξίας, ποτὲ δὲ ὡς γλεύκει φομαῖντι τοὺς μαθητάς, ὅς τῆς εὐφροσύνης ἀποχρησάντες Ἰσδαῖοι, καὶ τρέψαι τιὸ ἀλήθειαν φιλονεικήσαντες ψεύδει, ὁξὸς τῶ τῆς σοφίας ἀπορηγῶν διδάσκαλῳ, συμπλέξαντες αὐτῶ καὶ πικρίας· ὡν γὰρ τὸ φῶμα ἀρετῆς καὶ πικρίας γέμει τοιαῦτά ἐστὶ καὶ τὰ πόματα, τὸν φυτῶν τῆς ζωῆς ἀμπέλῳ, ὅξυ ἀμειβομένων, καὶ τὸν γλυκάντα λόγους θεοῖς καὶ νόμοις ὡς μέλιτι, πικρία χολῆς δεξιά μύρων.

Γεροντίῳ. 294.

Εἰ τῆς πολέμων βούλει κέρταϊν, ἀλλὰ τὸ στρατοπέδον φόβῳ θεῷ· διχχοσύνη γὰρ φέρει τιὸ ἀριστείαν· ἢ δὲ ἡμῶν ἀδικία, τῆς ἐναντίας ἐστὶ συμμάχια.

Προαρεσίῳ. 295.

Ὅρον τῆ φύσος ὁ πλάτης ἐπέθηκε, καὶ φόβος ὁ νόμος τοῖς χροῖσμοῖς ἡσέλισην· ὅσοι τοῖνυ τοῖς ὅροις ἐμμένεισι, τιὸ φύσιν ἐπίμησαν· ὅσοι δὲ τὸν νόμον παρώσαντο, τὸν φόβον ἐδέξαντο.

Τῶ αὐτῶ. 296.

Φύσος ἔχει τιὸ ἔνομον μίξιν· ἢ πορνεῖα ἐφύρην ἐπίβουλον λύψιν· οἱ τοῖνυ ἀνόμως τῆς φύσεως ὄρον χροῖτα λυψήσαντες, τῶ φόβῳ τῆς νόμου σωφρονεῖν ἐπαυδευθήσαν.

Εὐλαμπίῳ. 297.

Τίσοβεις τιὸ πόλιν ἀλαζῶνι, τί τὸν

mortalitatis promptuario crucē ac sepulturam inducebant. Quorum amborum scelerum penam vno atque eodem tempore pependerunt.

Orioni. 293.

Diinum oraculum Euangelicam prædicationē vino confert, quondam quidem ex Dominico latere profluenti, quondam autem, multi instar discipulos acienti ac roboranti. Cuius læticiam cum Iudei consecuti non essent, ac veritatem mendacio fucare studerent, sapientiæ Magistro acetum obtulerunt, admixta ei amaritudine. Quorum enim os maledictione & amaritudine, plenum est, eiusmodi quoque sunt eorum potiones, viuæ vineæ confitorem aceto remunerantium, eumque, qui diuinis sermonibus ac legibus tanquam melle eos educarat, fellis amaritudine excipientium.

Gerontio. 294.

Si hostes vincere cupis, Dei metu exercitum ducito. Iustitia enim hoc affert, ut quis strenuē ac feliciter pugnet. Contrā, iniustitia nostra, hostium est auxilium.

Proaeresio. 295.

Creator terminum naturæ imposuit: ac metum lex malè feriatīs minata est. Quocirca qui præscriptis finibus se continent, naturā honore prosequuntur. Qui autem legem propulerunt, metum acceperunt.

Eidem. 296.

Natura legitimum concubitum habet: scortatio autem insidiosam rabiem excoGITAVIT. Quamobrem qui iniquè, ac rabido quodam furore, naturæ limites excefferunt, hos legis terror ad pudicitiaē studium erudiuit.

Eulampio. 297.

Quid insolenter per urbem graderis, ho-